

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci **žalobce: B. A.**, státní příslušnost Ruská federace, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem v Praze 1, Opletalova 25, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7 Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 6. 2013, č. j.: MV-128802-26/VS-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12.06.2013, č.j.: MV-128802-26/VS-2012 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 11.228 Kč a to do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 16.7.2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým ministr vnitra (dále jen „ministr“) zamítl jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“ nebo „žalovaný“) ze dne 13. 9. 2012, č.j.: VS-2762/53/2-1998. Tímto rozhodnutím nebylo správním orgánem I. stupně podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno žádosti žalobce o udělení státního občanství České republiky.

V podané žalobě nesouhlasí žalobce s napadeným rozhodnutím, neboť dle správních orgánů nesplnil podmínku ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ministerstvo konkrétně uvedlo, že žalobce v období roku 2006 až počátku roku 2011 řádně a včas nehradil zdravotní pojištění, čímž dlouhodobě porušoval právní předpisy. Dle ministerstva žalobce měl projevít adekvátní zdrženlivost, pokud jde o časový odstup pro podání nové žádosti o udělení státního občanství, když předchozí žádost byla pravomocně zamítnuta dne 29. 12. 2011 a

neuplynul tak delší čas, aby žalobce ministerstvo přesvědčil o tom, že si již respekt k zákonům České republiky náležitě osvojil a bude je dodržovat i v budoucnu.

Žalobce poukázal v žalobě na skutečnost, že na území České republiky žije již více než 17 let, vyjma nehrazení zdravotního pojištění, což však následně plně kompenzoval uhrazením nejen dlužné částky, ale i stanoveného penále, neporušil za tuto dobu na území ČR žádné právní předpisy. Z této skutečnosti lze tedy důvodně dovodit, že plně respektuje platné právní předpisy a dosavadní více než 6 letá lhůta, po kterou mu nevzniklo žádné penále na těchto splátkách, taktéž garantuje právně-konformní chování. Žalobce dále uvedl, že v případě hrazení záloh na veřejné zdravotní pojištění od roku 2007 již všechny splátky zaplatil, pouze v roce 2011 uhradil splátku se zpožděním 5 dnů. K vytýkanému krátkému časovému odstupu mezi jednotlivými žádostmi žalobce uvedl, že od podání žádosti o udělení státního občanství do jejího finálního vyřízení v rozkladovém řízení uběhl téměř rok a půl, takže celková doba téměř dvou let, která tak uplyne od posledního rozhodnutí, se mu zdá dostatečná k posouzení chování žalobce ve vztahu k plnění povinností na úseku zdravotního pojištění.

Žalobce odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 As 47/2008 ze dne 18.12.2008 a sp.zn. 2 As 55/2007 ze dne 31.06.2008, ze kterých vyplývá, že správní orgán rozhodující o státním občanství je povinen respektovat základní principy právního státu, jako je např. zásada proporcionality a ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství předpokládá určitou intenzitu, tedy závažnost porušení zvláštního právního předpisu a musí být naplněno reálné riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele. Pokud byl správní orgán oprávněn zamítnout předcházející žádost žalobce o udělení státního občanství z důvodu neplnění jeho povinností na úseku zdravotního pojištění, pak stejnou argumentaci nelze použít v žádosti nově projednávané, kdy účastník řízení již po téměř dva roky veškeré pojištění řádně hradí, své závazky včetně penále uhradil, plně respektuje veškeré další právní předpisy a jeho pochybení na úseku zdravotního pojištění bylo jediným za dobu posledních 15 let nepřetržitého pobytu na území České republiky a neexistuje zde reálné riziko v pokračování porušování povinností ze strany žadatele tak, jak je judikováno Nejvyšším správním soudem. Žalobce je přesvědčen, že závažnost nehrazení splátek na zdravotním pojištění nemůže převážet nad polehčujícími okolnostmi, které jsou v jeho případě nesporně dány (stupeň integrace do zdejší společnosti, délka jeho bezproblémového pobytu na území ČR, postavení azylanta).

Závěrem žalobce poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když ministr se v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal s jeho rozkladovými námitkami, zejména s námitkou, že žadatel je azylantem, kterému právní předpisy přiznávají mimořádné postavení.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že žalobce ve správní žalobě neuplatnil nové, právně významné skutečnosti. Pokud jde o námitky, které byly uplatněny v rámci správního řízení o rozkladu, odkazuje v plném rozsahu na odůvodnění obou napadených rozhodnutí.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, ač na jeho nařízení žalobce trval. Postupoval totiž podle § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s., poněvadž napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud se námitkou nepřezkoumatelnosti zabýval v souvislosti se vznesenou námitkou povinnosti dodržování základních principů právního státu, konkrétně námitkou poukazující na povinnost respektování zásady proporcionality.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 11. 4. 2012 byla žalovanému doručena žádost žalobce o udělení českého státního občanství. V odůvodnění žádosti žalobce mj. uvedl, že již jednou byla jeho žádost zamítnuta a to z důvodu, že žadatel v minulosti neplnil povinností na zdravotním pojištění, nyní je přesvědčen, že již nic nebrání vyhovění jeho žádosti.

Dne 13. 9. 2012 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. VS-2762/53/2-1998, kterým nevyhověl žádosti žalobce o udělení státního občanství ČR. V odůvodnění rozhodnutí ministerstvo konstatovalo, že žadateli byl v České republice udělen azyl dne 19. 5. 2000, že je rozvedený, k rozvodu došlo v Ruské federaci 4. 5. 1996. Bývalá manželka má na území České republiky povolen trvalý pobyt a bydlí spolu v obecním bytě, k tomu doložil žadatel fotokopii smlouvy o nájmu obecního bytu na adrese povoleného trvalého pobytu uzavřenou dne 28.11.2011 na dobu určitou do 10. 11. 2013. Dospělá dcera je oba navštěvuje dle možností. Žadatel vlastní od 5. 8. 2004 živnostenské oprávnění – koncesní listinu k provozování taxislužby, k jehož přerušení nebo zániku nedošlo. Žadatel doložil daňová přiznání za zdaňovací období 2009, 2010, 2011, přičemž správní orgán poukázal na možnost porušení předpisů v oblasti daní z důvodu nejasnosti výše příjmů žadatele, který uvedl příjmy 21.000 Kč – 26.000 Kč měsíčně, přitom za r. 2009 činil jeho vykazovaný celkový hrubý příjem pro daňové účely pouze 87.914 Kč, za r. 2010 činil 92.636 Kč a za r. 2011 činil 89.105 Kč, dále doložil potvrzení Úřadu práce, že žadatel nebyl a ani v současné době není příjemcem žádné sociální dávky, potvrzení Finančního úřadu pro Prahu 9 o neexistenci daňových nedoplatků vůči územním finančním orgánům České republiky a potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení, že jako osoba samostatně výdělečně činná od 5. 8. 2004 dosud nemá evidován nedoplatek na splatných závazcích na pojistném, na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále. Žadatel je pojištěncem Všeobecné zdravotní pojišťovny a je přihlášen jako plátce pojistného na veřejné zdravotní pojištění a ke dni 4. 4. 2012 nemá evidován splatný nedoplatek pojistného a penále na veřejné zdravotní pojištění. Žadatel dále doložil informaci o pojištění Všeobecné zdravotní pojišťovny za období 19. 5. 2000 – 4. 4. 2012 a vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období 1. 7. 2000 – 4. 4. 2012. Z předložených dokladů je patrné, že žadatel v období, kdy byl samoplátcem pojistného a měl povinnost hradit zálohy pojistného, tak nečinil a dluh na pojistném na veřejné zdravotní pojištění dosáhl ke dni 8. 4. 2005 částku ve výši 22.227 Kč. Dluh žadatel v plné výši uhradil dne 27. 7. 2005 a penále ve výši 7.857 Kč uhradil v plné výši dne 23. 3. 2007. Žadatel však měl i v dalším období nedoplatky na pojistném, neboť některé zálohy neplatil řádně a včas a ve správné výši (květen 2006, červen 2006, července 2006, srpen 2006, září 2006, říjen 2006, únor 2009, březen 2009, září 2009, říjen 2009, prosinec 2009, únor 2011).

Ministerstvo dospělo k závěru, že žadatel nesplňuje podmínku danou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, a že mu ani nebude prominuta, jak umožňuje ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, neboť ministerstvo neshledalo žádný důvod hodný zvláštního zřetele, který by splnění této podmínky umožňoval. Žadatel hrubě porušil své povinnosti, které pro něho vyplývají z ustanovení § 12 písm. c) zákona č. 48/1997 Sb., o

veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“) a z ustanovení § 7 resp. § 10 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojistném“), neboť jako samoplátce pojistného na veřejné zdravotní pojištění nehradil pojistné včas a ve správné výši nebo ho nehradil vůbec, takže mu vznikl dluh na pojistném a na penále. Ministerstvo tak v současné době nevidí záruku, že by k výše uvedenému protiprávnímu jednání ze strany žadatele nemohlo docházet i v budoucnu.

Proti zamítavému rozhodnutí ministerstva podal žadatel rozklad, v němž uvedl, že žádost byla posouzena necitlivě, bez přihlédnutí k okolnostem případu, neboť ji podával jako azylant, kterému česká platná legislativa přiznává výjimečné postavení, což musí být v řízení o jeho žádosti zohledněno. Žadatel dále namítal, že správní orgán neuvedl důvod, pro který by podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství nemohl prominout podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, a proto je v tomto ohledu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žadatel zdůraznil, že je azylantem a na území České republiky žije po dobu již více než 13 let. Závěrem žadatel uvedl, že tyto okolnosti jsou pádným důvodem pro zvážení, zda neplnění povinností na úseku zdravotního pojištění je natolik závažným pochybením, že by mu nebylo možno tuto podmínku prominout. Přitom žadatel je přesvědčen, že své povinnosti nemohl hrubě porušit, naopak o hrubém porušení by bylo možno uvažovat, kdyby neuhradil vzniklé penále.

Podaný rozklad ministr napadeným rozhodnutím dne 12.6.2013 zamítl. V odůvodnění rozhodnutí nejprve ministr shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl obsah uplatněných námitek. Následně se ministr vyjádřil ke splnění jednotlivých podmínek daných ust. § 7 odst. 1 zákona o státním občanství a k rozkladu žadatele takto:

- *ve vztahu k ust. § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství* ministr dospěl k závěru, že žadatel tyto podmínky splňuje, tj. že žadatel má povolen trvalý pobyt na území České republiky po dobu nejméně pěti let, nedopustil se v posledních 5 letech úmyslného trestného činu, za který by byl odsouzen a prokázal před příslušným úřadem znalost českého jazyka;
- *ve vztahu k ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství* ministr konstatoval, že žadatel neprokazuje splnění dané podmínky, jelikož mu byla na území České republiky udělena mezinárodní ochrana, a proto nepředkládá doklad o pozbytí dosavadního státního občanství;
- *ve vztahu k ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství* ministr uvedl, že žadatel v minulosti porušoval zvláštní právní předpisy na úseku veřejného zdravotního pojištění tím, že měl již od roku 2000, od kdy je v České republice přihlášen k veřejnému zdravotnímu pojištění, po dobu téměř sedmi let značné problémy s hrazením pojistného, naposledy v roce 2011 a přitom nedoplatky i výše penále nebyly zanedbatelné. Ministr odkázal na ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, kde není uvedeno, jak velké porušení povinností výše uvedených právních předpisů vede k nesplnění citované zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky, a uvedl, že je třeba mít za to, že jakékoliv porušení povinností vede ke konstatování, že žadatel uvedenou podmínku nesplňuje. Ministr dále uvedl, že systém veřejného zdravotního pojištění je v České republice založen na solidárním systému, přičemž řádné fungování tohoto systému, a tím i zdravotní péče, je pak podstatným způsobem ovlivněno i jeho řádným průběžným financováním, a každé takové

pochybení při úhradě pojistného tento systém ohrožuje, což judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.03.2008, č.j.: 5 As 51/2007, který stanovil, že smyslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství dle ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství České republiky žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy, neboť je reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních předpisů i jako občan České republiky, a je zde veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl. Ministr dále uvedl, že skutečnost, že byla žadateli udělena mezinárodní ochrana, neznamená, že by nemusel důsledně dodržovat veškeré povinnosti stanovené právním řádem České republiky. Ministr nesouhlasil s tvrzením žadatele, že řízení je vedeno opětovně po zamítnutí první žádosti z důvodu, že neuplynula dostatečná doba od momentu, kdy žadatel v minulosti neplnil povinnosti na zdravotním pojištění. V této souvislosti ministr uvedl, že rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11.01.2013, č.j.: MV-128802-6/VS-2012, bylo zrušeno z procesních důvodů, aniž by se v něm odvolací správní orgán zabýval meritorní stránkou věci.

V dané věci shledává soud vhodným poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2008, č.j. 2 As 55/2007 – 77, v němž Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že „Každé porušení předpisů však podle Nejvyššího správního soudu nemusí znamenat nesplnění podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o nabývání a pozbývání státního občanství. Při posuzování se musí vždy vážit intenzita případného porušení povinnosti. Nejvyšší správní soud již v uvedeném rozsudku ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 – 78, vyslovil, že „libovůle nesmí existovat ani při posuzování splnění těch podmínek, které v zákoně výslovně stanoveny jsou. I při jejich posuzování je totiž žalovaný vázán obecnými ústavními principy a hodnotami, jako jsou zejména proporcionalita, rovnost, důstojnost, legitimní očekávání účastníků, právní jistota, předvídatelnost apod. V tomto směru se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se standardním výkladem proporcionality, který – pojímán v širším smyslu jako obecný zákaz nadměrnosti zásahů do práv a svobod - v sobě obsahuje tři dílčí principy: způsoblost a vhodnost (Geeignetheit) dosažení zamýšleného cíle, kterým je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku; princip potřebnosti, podle něhož je povoleno použití toliko nejšetrnějšího z více možných prostředků a princip přiměřenosti (Angemessenheit) v užším smyslu, což znamená, že újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli (z odborné literatury viz. např. K. Sobota, *Das Prinzip Rechtsstaat*, Mohr Siebeck, 1977, str. 234 a násl., Pieroth/Schlink, *Staatsrecht II – Grundrechte*, 8. vyd., Heidelberg, 1992, str. 74 a násl.; z judikatury německého Spolkového ústavního soudu namátkově viz. BVerfGE 72/200, 257, BVerfGE 45/142, 173; z judikatury Ústavního soudu ČR viz. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 3/02, Sbíрка nálezu a usnesení, sv. 27, str. 177 a násl. nebo nález sp. zn. Pl. ÚS 15/96, tamtéž, sv. 6, str. 213 a násl.). Z toho v projednávané věci zejména plyne, že ve vztahu k podmínce obsažené v písmeni e) interpretovaného ustanovení, nelze požadavek plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky absolutizovat způsobem, který by byl rozporný se smyslem tohoto ustanovení, např. zcela abstrahovat od závažnosti případného porušení tohoto zvláštního právního předpisu a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti, či vůbec upustit při úvaze od zohlednění zásady proporcionality. Takový přístup by ostatně protirečel i názorům zakotveným v judikatuře Ústavního soudu, jenž např. ve vztahu k obdobně formulovanému ustanovení dříve platného zákona č. 123/1992 Sb., o pobytu cizinců na území České a Slovenské Federativní Republiky (pozn. soudu: tento předpis byl zrušen s účinností od 1. 1. 2000 zákonem č. 326/1996 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), uvedl ve svém nálezu ze dne 29. 3. 1999, sp. zn. IV. ÚS 311/97 (Sb. n. u. US, svazek č. 13, nález č. 46, str.

329 a násl.): Ustanovení § 14 odst. 4 zákona č. 123/1992 Sb., ve znění účinném před vyhlášením nálezu Ústavního soudu č. 159/1998 Sb., připouštělo rozhodnutí o zákazu pobytu při každém „porušení povinnosti“, takže nerozlišovalo skutečně závažná porušení právního řádu České republiky od porušení ostatních, která lze označit za méně společensky nebezpečná“.

Žalobce v rozkladu namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí absentuje důvod, pro který by podmínka podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství nemohla být prominuta, v čemž shledával nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, přitom poukázal na skutečnost, že je azylantem a na území České republiky žije po dobu již více než 13 let. Závěrem pak tvrdil, že tyto okolnosti jsou pádným důvodem pro zvážení, zda neplnění povinností na úseku zdravotního pojištění je natolik závažným pochybením, že by mu nebylo možno tuto podmínku prominout s tím, že je přesvědčen, že své povinnosti nemohl hrubě porušit. Na uvedené námitky rozkladový orgán adekvátně nereagoval a nezabýval se ve vztahu k podmínce dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství intenzitou a závažností vytýkaného porušení povinností dle zákona o veřejném zdravotním pojištění ve vztahu k okolnostem dané věci, resp. neuvedl přezkoumatelnou úvahu o proporcionalitě mezi zjištěným porušením právních předpisů a důsledky spočívajícími v neudělení státního občanství žalobci tak, jak bylo již nastíněno judikaturou Nejvyššího správního soudu. Pro názornost setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu v tomto směru lze poukázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2009, č. j. 5 As 39/2009-81, který vymezuje interpretační vodítko pro ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a uvádí, že „porušení povinností uhradit včas pojistné na veřejné a zdravotní pojištění či porušení předpisu upravujícího pobyt cizinců na území České republiky, je dle názoru Nejvyššího správního soudu, nepochybně porušením právního předpisu, které však samo o sobě nemusí zakládat nesplnění zmíněné zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky. Toto porušení povinností však musí být hodnoceno z hlediska proporcionality a rozhodnutí správního orgánu musí dostatečně přihlédnout k závažnosti případného porušení zvláštního právního předpisu a k okolnostem podstatným pro zhodnocení jeho závažnosti.“ či na rozsudek tohoto soudu ze dne 30. 6. 2015, č. 7 As 136/2015-33.

Vzhledem k interpretační povaze citované a ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství nesmí správní orgán aplikující toto ustanovení uvedenou judikaturu odmítnout, ale musí její interpretační závěry použít. Žalobou napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění aplikace § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.

Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 11.228 Kč a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení se

sestává ze dvou úkonů právní služby, ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z DPH ve výši 21%.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. října 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.